

ГЕОРГИ РУСАФОВ
БОГАТСТВОТА НА МОМЪКА

chitanka.info

Живял някога в една далечна страна беден момък. Той бил строен като тополя, здрав като канара и силен като мечка, но где с кого се срещнел, де с когото заговорел, младият човек на всички се оплаквал:

— Ох, не е живот моето, а жива мъка — за всичко сам се трудя, парчето хлябец с пот на челото си изкарвам!... А колко хубаво би било, ако имах несметни богатства — цял ден щях да се излежавам, край мене от сутрин до вечер щяха да припкат пъргави слуги и слугини да ми прислужват!

Така изминало много време, през което момъкът само се оплаквал от сиромашията си и за никаква работа не се захващал, та наистина от година на година ставал по-беден...

Една пролетна привечер, като се прибирал в колибата си, младият човек заварил там непознат старец с изпито лице и дълга до пояса брада.

— Кой си ти, дядо, и какво търсиш в сиромашкия ми дом? — викнал момъкът към стареца.

— Пътник отдалече съм, синко... — отвърнал тихо непознатият. — Видях отворена вратата на колибата ти и влязох вътре да ме нагости стопанинът с коматче хляб и кратунка студена водица, че съм капнал от дългия път!

— Сбъркал си вратата, дядо — намръщил се домакинът, като чул желанието на стареца. — Стопанинът на този дом е последният бедняк в този край!

И както правел всякога пред всеки срещнат човек, момъкът започнал и сега надълго да се оплаква от сиромашията си.

— Защо говориш, че си беден, синко? — прекъснал го по едно време благо старецът. — Както те гледам, ти си по-богат от най-богатия цар на света...

— Да не си дошъл да се подиграваш със сиромашията ми, бре старче! — настръхнал веднага момъкът. — За какво богатство ми говориш? Къде са ми дворците? Къде са ми кованите сандъци с жълтици, кожените торби с драгоценни камъни? Къде са ми слугите, слугините?... Не виждаш ли, че освен двете си очи, голите си ръце и босите крака нищо друго си нямам на тоя свят!

Вместо да му отговори, непознатият старец бръкнал в пазвата си, извадил оттам едно огледало, кимнал на момъка да се приближи към него и му поръчал:

— Погледни, синко, в това огледало — всичко, което видиш в него, само да пожелаеш, на минутата ще стане твое!...

Младият човек се подчинил мълчаливо, погледнал в огледалото и занемал от удивление пред гледката, която зърнал.

Най-напред видял голям дворец, златните кули на които се губели в облаците. След туй погледът му се зареял сред необятната градина, която заграждала от всички страни двореца. В нея деветдесет и девет златни фонтана изхвърляли непрекъснато към знойното небе прохладни сребърни струи. А малко по-далече от тях люшкало сънливо сините си вълни едно изкуствено езеро, в което плували гордо дванайсет бели и дванайсет черни лебеда. Из поръсените с дъхав цвят храсти се надпявали славеи и авлиги, боричкали се пъстропери папагали. И навред шътали като трудолюбиви мравки пъргави прислужници в златни ливреи, подскачали млади прислужнички, нагиздени до една с дантели и копринени одежди...

— Нима наистина всичко това може да бъде мое? — погледнал накрая момъкът с недоверие към белобрадия старец.

— Да, синко, всичко, което зърна в моето вълшебно огледало, ще стане за вечни времена твое, ако в замяна ми дадеш само твоите млади очи... Съгласен ли си на такава размяна?

Преди да отговори, момъкът погледнал през прозореца навън, дето в туй време омаята на пролетния залез била превърнала цялата природа в хиляди пъти по-вълшебна картина от картината, която младият човек видял в чудодейното огледало на дядото...

Високо в копринената синевина на пролетното небе се гмуркали като пухкави патета бели перести облачета, до едно поръсени щедро от златото на последните слънчеви лъчи. Сред зеленото кадифе на далечните планини, над които пламтал с целия си чар пожарът на залеза, час по час проблясвали като сапфирени светкавици потулените през деня планински поточета и горски ручей. А близко, съвсем близко, току до самата колиба на момъка, една млада брезова горичка кънтяла от възторжените песни, с които сладкопойните птици изпрацали залязващото слънце.

„Ако си дам очите, вече никога няма да зърна прелестта на гаснещия ден, нито чара на модрото утро... Ще прекарам целия си живот като къртица само в непрогледна нощ, във вечен мрак!“ — потръпнал като полазен от морници при тая мисъл момъкът.

И викнал буйно на стареца:

— Не, дядо, още сто дворци като този в огледалото ти да ми дадеш, пак не бих се лишил доброволно от очите си!...

— Е, щом са ти толкова скъпи очите, синко, дай ми тогава вместо тях силните си ръце и халал да ти е дворецът ведно с всичко в него и около него! — предложил му нова размяна белобрадият гостенин.

Но момъкът и сега се дръпнал като ужилен по-далече от стареца и викнал още по-буйно:

— Не, не!... Не си давам дори един пръст от ръцете, ако ще за него да ме направиш владетел и на хиляда дворци!

Същото се повторило и когато старецът му поменал да замени двореца от вълшебното огледало срещу стройните момкови крака... Накрая дядото погледнал ласкаво младия човек, усмихнал му се благо и рекъл:

— Видя ли какви несметни богатства притежаваш, синко, а ти се оплакваш, че си бил беден?!

Момъкът не отвърнал ни що. Но още на другия ден се хванал на работа, започнал да печели добри пари и вече никой не го чул да се оплаква от сиромашията си...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.